

Euro Campus

CAMPUS CHALLENGE
JARNÉ KOLO ZACINA 12. 3. 2012

III. ROČNÍK | APRÍL 2012

Red Bull Paper Wings

Na papierovom lietadle
do Salzburgu

Boris Filan

Rozhovor

Univerziáda SR 2012

Redakcia

redakcia@eurocampus.sk

Spolupracovníci

PhDr. Andrea Kučerová, UK v Bratislave
 Ing. Iva Šajbidorová, PhD., STU v Bratislave
 PhDr. Renáta Chosraviová, SPU v Nitre
 PhDr. Zuzana Kráľová, PhD., TU v Trnave
 PhDr. Slavka Pitoňáková, PhD., ŽU v Žiline
 Mgr. Zuzana Ilnátová, Paneurópska vysoká škola
 Zuzana Hrdličková, VŠMU v Bratislave
 PaedDr. Mikuláš Ortutay, SAUŠ
 PaedDr. Stanislav Kosorín, SAUŠ
 Ing. Martina Debnárová, AIESEC
 Matej Knoll, iKnow Club
 Michaela Kušnírová, KU v Ružomberku
 Martina Mlečenková, Hotelová akadémia

Obchod a inzercia

Elena Lipianska
 lipianska@eurocampus.sk
 0903 717 514

Projektový koordinátor

Ing. Katarína Hrnčárová
 hrncarova@eurocampus.sk
 0901 717 514

Grafické spracovanie

Martin Halač
 Magazines s.r.o.

Distribúcia

Časopis je distribuovaný zadarmo
 6x počas školského roka (od septembra do mája)
 študentom vysokých škôl v SR.

Webové stránky

www.eurocampus.sk

Vydavateľ

Projekt Eurocampus Slovenská republika, s.r.o.
 Družicová 10
 821 02 Bratislava
 Tel: 0901 717 514
 e-mail: redakcia@eurocampus.sk

Ročník III, Apríl 2012
 Evidenčné číslo MK SR: EV 4148/10

Partneri projektu**CAMPUS CIRCUS**

- 4 Rozhovor: JUDr. Bronislava Pavelková, PhD.
- 7 Univerzita tretieho veku hostila návštevu z "Einsteinoveho" mesta
- 8 Manageria Leadership Program je pre teba
- 8 Zbierka hračiek pre deti z Tanzánie
- 10 Bylinkové pivo i nápoj pre celiatikov v laboratórnem pivovare SPU
- 10 Moskovskí študenti na SPU
- 11 Chcem Slovensku pomôcť
- 12 Experiment sa podaril, pacient umrel!
- 12 Jediný festival svojho druhu v Strednej Európe!
- 13 Na papierovom lietadle do Salzburgu
- 13 Univerzita Komenského a Divadlo Aréna
- 14 Rozvojové aktivity v Keni a Južnom Sudáne
- 17 Piráti dobyli FMUK
- 17 Film 22 hláv odhalil zabudnuté skutočnosti
- 18 Rozhovor: doc. RNDr. Marián Janiga, CSc.
- 20 S Borisom Filanom o...

CAREER MANAGEMENT PROGRAM

- 21 Akú prácu robiť počas školy?
- 22 Študijný pobyt v Prahe
- 22 Deň kariéry – príležitosť pre študentov
- 23 Povolanie syn ešte z nikoho neurobil skvelého človeka
- 24 AIESEC prináša už po 17-krát NDK
- 26 Záškoláci z katedry žurnalistiky
- 27 Kariérne centrum pomôže absolventom nájsť si prácu
- 27 Študentom poradia v novom centre
- 28 Akadémia investovania – III. časť

UNIVERZITNÝ ŠPORT

- 30 Univerziáda SR 2012 zimná časť ukončená
- 31 III. univerziáda SR 2012, počty účastníkov
- 32 Univerziáda SR 2012 – letná časť
- 33 Volejbal na PEVŠ
- 34 Lyžiarske kurzy na Žilinskej univerzite
- 34 50. rokov klubu orientačného behu

SÚŤAŽE

- 2 Campus Challenge

„Bola by som veľmi rada, keby naša škola bola ako Oxford.“

Rozhovor:

Pedagóg Fakulty práva Paneurópskej vysokej školy

JUDr. Bronislava Pavelková, PhD.

Ukázkové dieťa, ktoré skončilo štúdium práva s červeným diplomom. Napriek tomu na študentské časy spomína ako na obdobie zábavy a zážitkov. Popredná odborníčka na rodinné právo, autorka prvého komentára k zákonu o rodine. Tvrdí, že by nikdy neposlúchla klienta, ak by to bolo proti záujmom dieťaťa. Zvýšenú rozvodovosť by riešila uzatváraním manželstiev na dobu určitú. V našom rozhovore prezradí, pre koho sa študenti majú učiť. Pedagóg Fakulty práva PEVŠ JUDr. Bronislava Pavelková, PhD.

Aké ste boli dieťa? Prejavovali sa u vás typické črty právnika už v ranom veku, napríklad zmysel pre spravodlivosť, morálku...

Bola som strašne dobré dieťa. Bohužiaľ – ukázkové. Čistá jednotkárka. Všetci hovorili, že sa v praxi neuplatním. Tvrdili, že keď skončíte s červeným diplomom, tak nie ste použiteľný do práce (smiech).

Kedy vám prvýkrát napadlo, že chcete študovať právo?

Pôvodne som vôbec nemala byť právnička. Za socializmu, bol to posledný rok socializmu, to bolo tak, že ste často nemohli ísť na školu, na ktorú ste chceli ísť. Nie ako dnes. Mala som prihlášku na jazyky – na nemčinu, taliančinu, odbor tlmočníctvo. No rodičia sa pohádali, nedokázali mi to „vybaviť“ a nakoniec ako jediná možnosť mi zostalo právo, keďže aj mama bola právnička. Takže som nešla na právo s tým, že by som od detstva túžila byť právničkou. Práve naopak, keď sa ma deti pýtali, čo robí moja mama, keď je právnička, tak som povedala, že neviem – každého mama varila, prala...

Štúdium ste ukončili s vyznamenaním. Odniesli ste si zážitky na celý život, alebo ste iba sedeli nad knihami, právnou literatúrou a zákonmi?

(Smiech). Budem čestne odpovedať. I keď to nie je veľmi výchovné. Učila som sa jedine cez skúškové obdobie. Vždy som celý semester strávila na párty, brigádach, zarábala som si peniaze, zažila šialenstvá. Len cez skúškové som sa zavrela doma učiť.

To znamená, že ste si štúdium užili?

Áno, ale toto by ste nemali uverejňovať (smiech). Študentom každý semester hovorím, aby sa učili pribežne, i keď som to sama nerobila.

Máte advokátsku kanceláriu, za sebou pestrú publikačnú činnosť. Spomeniem historicky prvý komentár k zákonu o rodine. Ako sa vám písal?

Veľmi dobre. Práve tým, že robím advokátku, sa mi darí spájať teóriu s praxou. Na jednej strane mám našťudované vďaka vedeckej činnosti to, čo trápi teóriu. Lenže prax má často úplne iné zameranie. Trápia ju iné otázky, ktoré treba riešiť. Na to mi pomáha kontakt v súdnej sieni a kontakt so sudcami. Alebo kontakt s klientmi a vyššími súdnymi úradníkmi. V tomto zmysle mi veľmi pomáhajú pojednávania.

Patrite medzi popredných odborníkov v oblasti rodinného práva. Ako sa v tejto polohe vnímate ako žena – právnička?

V rovine rodinného práva nezáleží na pohlaví. Rodinné právo na súde alebo

v rodinnoprávnych vzťahoch je veľmi špecifické. Musí sa v ňom zmeniť myslenie právnika, lebo inak narobí hrozne veľa škody. Keď ste v klasickom kontradiktórnom procese – vyhrám/prehrám – tak buď priznajú môjmu klientovi, o čo žalujeme, alebo nám žalobu zamietnu. Vtedy myslíte inak – myslíte v prospech klienta. Aj tam budete riešiť morálnu stránku. Ak viete, že klient nemá pravdu – poviete si – ja nebudem toto obhajovať. Alebo – OK, však mi zaplatí. Každý advokát v hlave túto dilemu rieši a nejakým spôsobom si ju aj vyrieši. Ale stále zostáva na strane klienta. V rodinnom práve je to ťažšie o to, že ak ste dobrý rodinnoprávny právnik, nepôjde vám o klienta. Zaplatí vám rodič alebo starý rodič, no podstatné v rodinnoprávnych vzťahoch je dieťa. Nemôžete poslúchnuť klienta, ak vidíte, že to je pre dieťa zlé. Nemám problém s tým, či je na druhej strane ako advokát žena alebo muž, ale ide o to, že buď chápe, že ide o dieťa alebo tvrdo presadzuje záujmy svojho klienta, hoci sú v rozpore so záujmami dieťaťa.

„Správanie súčasných študentov mi niekedy pripadá rovnako nezmyselné, ako keby som si ja zaplatila za kurz šitia a potom 3 mesiace robila všetko preto, aby ma tá pani nič nenaučila. Sabotovala by som ju...“

Stereotypy hovoria o tom, že muži, advokáti, sú tí menej citliví.

Nemyslím si, že muži sú necitliví, sú technickejší právnici, pragmatickejší. Niektoré otázky dokážu jednoducho odbit – veď deti hysterizujú, prečo by som mal z toho robiť vedu? Sú právne pragmatickejší a v rodinnom práve to je nevhodné. No zažila som aj rozumných mužov, právnikov v oblasti rodinného práva. Väčšina mužov povie, že to nebude robiť, lebo je to iný postoj. Oveľa ľahšie sa obhajuje v civilnom konaní, kde je to jednoznačné. Tu riešite dilemu sám v sebe – musím sa nejak rozhodnúť. Zažila som ale aj ženy, ktoré dokážu prísť s úplne absurdnými teóriami. Napríklad klient je dlhodobo liečený narkoman, trpí závažnými ochoreniami a dokáže opustiť dieťa na ihrisku, no pani advokátka je presvedčená, že táto osoba má právo sa o svoju trojročnú dcérku starať. Poneráte sa na ňu a premýšľate, či by svoje vlastné dieťa zverila do rúk takejto osobe.

Vnímate teda odvetvie rodinného práva ako odvetvie určené skôr ženám – právničkám?

Ani nie, nezavísí to od pohlavia, ale od charakteru človeka. Paradoxne ale z oblasti rodinného práva viem ako odborníčky vymenovať len ženy – advokátky, o ktorých si myslím, že to robia skvele. A keď sa potom stretne

v súdnej sieni, tak konanie má úroveň. Všetci vieme, že ideme tým istým smerom – nikto z nás nikdy nepôjde proti dieťaťu. Dohodneme sa, presvedčíme klientov, prípadne, ak si nechcú dať povedať, tak ich nebudeme zastupovať. Povieme im, aby si našli niekoho iného, kto urobí to, čo chcú oni, aj keď je to proti záujmom dieťaťa.

Pôsobili ste aj v zahraničí. Vnímate nejaké rozdiely v právnom prostredí v zahraničí a na Slovensku?

Jeden dobrý vzor zo zahraničia, ktorý sa mi veľmi páči, je kochemský model v Nemecku. Je to kantón, ktorého hlavné mesto je Kochem. Ako rodinný sudca tam pôsobil Dr. Jurgen Rudolf. Na základe svojich profesionálnych skúseností začal vymýšľať nový model riešenia napätých rodičovských vzťahov, aby „prinútil“ rodičov správať sa v prospech svojich detí.

Ako to dokázal?

Zaviedol systém, na ktorom spolupracuje množstvo odborníkov. Tých všetkých, ktorých postupne priberá aj náš súd. Psychológov, kolíznych opatrovníkov, prokurátora... Každý sa do toho postupne zapojí a ich činnosť je zjednotená spolu s advokátmi. V Kochem sa nestane, že by jeden advokát povedal jednému klientovi áno a druhý advokát by povedal – aj

vy máte pravdu. Tam sú advokáti poučení a je jedno, za kým klient pôjde. Všetci povedia – bude to takto. Rodičov privedú k dohode. To dieťaťu najviac pomôže. Lebo nič dieťaťu tak neublíži, ako dvaja šialení rozvadení rodičia, ktorí ho ňaťahujú sprava doľava a psychicky mu nakladajú. Takže, to je taká inšpirácia, ktorú si myslím, že tu potrebujeme.

Čo hovoríte na trend súčasnej zvýšenej rozvodovosti?

Rozvodovosť sa mi vôbec nepáči. Nemyslím si, že to je niečo, čo sa dá zastaviť, najmä pri tom, čo sa v súčasnosti deje. Ako riešenie mi napadá mexický model – uzatvárať manželstvá na dobu určitú. Ľudia budú vidieť koniec, tak sa nebudú rozvádzať, proste vydržia a ušetria. Viem, že je to surové, ale pragmatické.

A čo úloha štátu?

V zásade si myslím, že štát robí chybu, pretože rezignoval na svoju preventívnu funkciu v oblasti ochrany rodiny. O tomto mávam veľké spory so sudcami, ktorí mi vyčítajú, ak ich žiadam, aby pri rozhodovaní o rozvođe dôsledne skúmali príčiny rozvratu a zaujali k nim postoj. Myslím si, že súdy v demokracii úplne rezignovali na svoju výchovnú funkciu. Píšem o tom aj v komentári, ktorý vydalo vydavateľstvo C. H. Beck a viem, že práve toto je jeho

najdiskutovanejšia časť. Keď sa sudca dozvie na pojednávaní o akokoľvek hrubom porušení manželských povinností, tak to len zaprotokoluje a ide sa ďalej. Ani sa nepokúšajú povedať – prosím vás, nemáte pocit, že ste urobili chybu? Sudcovia sa tomu vyhýbajú. Obhajujú sa tým, že akonáhle vyslovia svoj názor, budú terčom námietok zaujatosti.

Asi by mali väčšiu úlohu zohrávať mimosúdne prostriedky, manželské poradne, jednoducho to, čo predchádza samotnému konaniu.

Viete, dnes je celkovo taký trend, že ľudia majú pocit, že si všetci musia užiť. Že všetci majú práva, ale nikto nemá povinnosti. Veľmi dobre sa to dá dokumentovať na tom, keď sa trebárs kolízny opatrovník pokúša zistiť názor dieťaťa – ty by si chcel byť s mamičkou alebo s oteckom? A dieťa povie – no, ja by som chcela, aby boli naši spolu. Keď budeme rešpektovať názor dieťaťa, no tak milí rodičia, žíte spolu, vzali ste sa, boli ste svojprávní, rozhodli ste sa byť dvaja, dieťa za to nemôže, praje si to, tak žíte spolu! Lenže na to všetci povedia – toto nejde. Číže – mamička alebo otecko? A to je presne to – nebudeme sa zodpovedať tí, ktorí za to môžeme, ale nahádzeme to na toho, kto to vydrží. My nevychováme toho, čo urobil chybu, ale toho, ktorý to musí strpieť, aby sa pritom ešte aj slušne a dôstojne správal.

Spomeniem inštitút striedavej osobnej starostlivosti obidvoch rodičov. Je to posun vpred?

Myslím si, že to závisí od povahy dieťaťa. Sú deti, ktoré úplne v pohode „striedavku“ zvládnu, pretože oveľa horšie by pre ne bolo, keby trebárs toho jedného rodiča, na ktorého sú zvyknuté, nevideli. Preto sú ochotné obetovať svoje pohodlie do určitej miery, ak vôbec musia, a sťahovať sa z domácnosti do domácnosti. A potom sú deti, ktoré uprednostnia stabilitu, pokoj, pohodlie. I na úkor toho, že jeden z rodičov bude s ním menej. Takže je ťažké to

paušalizovať. Je dobré, že máme tento inštitút, no treba zvážiť, čo dieťaťu vyhovuje.

Ako to vyzerá v praxi?

Nemusí to vyzeráť tak, ako si to väčšina ľudí predstavuje, že dieťa sa sťahuje po mesiaci, dvoch, týždni. Môže aj priebežne v rámci týždňa prechádzať z domácnosti do domácnosti, čo je podľa mňa celkom dobrý inštitút. Model 2-2-3. Pondelok a utorok u jedného rodiča, stredu, štvrtok u druhého, a piatok, sobotu, nedeľu, u toho, čo ho mal v pondelok a utorok. A ďalší týždeň naopak. Dieťa má veci v jednej aj druhej domácnosti a funguje to.

Pôsobili ste ako vysokoškolský pedagóg na Univerzite Komenského, momentálne pôsobíte na Fakulte práva Paneurópskej vysokej školy. Aké sú vaše dojmy z pôsobenia na našej fakulte?

Mne sa veľmi dobre učí na vašej fakulte. Aj sa tam veľmi dobre cítim. Takže mám dobré dojmy.

Vnímate v poslednom období nejaký rozdiel medzi študentmi, prípadne kvalitou vysokých škôl?

Hm, áno, študentom sa chce menej učiť. Ako keby si neuvedomovali, že sa neučia pre nás, pedagógov, ale pre seba. Ja som platená za to, že odučím. Bola by som veľmi rada, keby to malo nejaký pozitívny výsledok v ich hlavách, ale nemám moc prinútiť ich k tomu. Správanie súčasných študentov mi niekedy pripadá rovnako nezmyselné, ako keby som si ja zaplatila za kurz šitia a potom 3 mesiace robila všetko preto, aby ma tá pani nič nenaučila. Sabotovala ju... Ja v tomto logiku nevidím. Táto škola už nie je povinná školská dochádzka. Študenti si vybrali to, čo ich má baviť, čím sa chcú v budúcnosti užiť. Navyše za to platia. Preto nechápem, prečo sa neučia. Mali by sa dožadovať nových informácií, konzultovať, diskutovať a vyobrať nás na každom seminári tak, že sa budeme „potiť“. Bola by som veľmi rada, keby naša škola bola ako Oxford. Drahá, ale kvalitná. Keď sa bude absolvent prezentovať tým, že skončil právo na Paneurópskej vysokej škole, bude to jeho najlepšia vizitka.

Vedeli by ste do jednej vety zhrnúť radu študentom?

Zamyslite sa nad tým, pre koho sa učíte. Či sa hlúpi právnici uplatnia v dnešnej konkurencii. Ak „oblafnú“ na skúške z občianskeho, trestného alebo iného práva pár pedagógov a

dostanú skúšku „za nič“, tak kto vlastne vyhral a kto prehral?

Ste úspešná právnička, advokátka, odborníčka vo svojom odbore, uspokojuje vás vaša práca?

Strašne zákerná otázka. Mám na to ale takú peknú odpoveď. Keď som už z práce a problémov, ktoré prináša, strašne unavená, mám v zásobe pripravený taký sen, že pôjdem do Ameriky a budem tam predávať v McDonal-de hamburgery. Vyhovuje mi jasný príkaz, bez zodpovednosti, ktorý rýchlo vyriešim. Potom sa usmejete, ten človek odíde a ešte vám bude vďačný, že ste mu dali najesť.

Život právnicka nie je jednoduchý...

Právo je extrémne vyčerpávajúce. Psychicky. Veľakrát prídem domov v stave, kedy už nič nechápem. Koniec koncov aj tento rozhovor robím po pol dni strávenom na polícii s rodičmi, ktorí riešia otázku, či šesťročné dievčatko pôjde alebo nepôjde na týždeň s otcom do Chorvátska. Sú schopní pred tým dieťaťom na seba vrieskať a ubližovať si. Jednoducho, povieť si, že jeden aj druhý by potrebovali prefackať. A dieťa sedí na trave a trasie sa. Mám pocit, že je v tomto období príliš veľa zla a ľudia to nejakou nevedia ustáť.

Text: Adam Šebesta, LIKE
Foto: Martin Nedeliak

KTO JE JUDR. BRONISLAVA PAVELKOVÁ?

JUDr. Bronislava Pavelková, PhD., absolvovala Právnickú fakultu Univerzity Komenského v Bratislave. Štúdium ukončila v roku 1993 s vyznamenaním. Až do roku 2009 pôsobila ako pedagóg na Právnickej fakulte Univerzity Komenského, v súčasnosti vyučuje na Paneurópskej vysokej škole. Špecializuje sa na občianske právo, hmotné a rodinné právo. Participovala na tvorbe viacerých študijných pomôcok pre občianske právo a rodinné právo na Slovensku aj v zahraničí. Je spoluautorkou komentovaného znenia zákona o rodine (2005). Pracuje tiež ako advokátka a supervízorka.

